

GRUP DE LECTURA

Avui ens acomiadem d'Anna Frank.
Per a mi és un dia especial.
Us explicaré un secret: sempre que acabo un llibre,
el tinc una estona a les mans, tancat.
Miro el llibre. El toco. El sento. El recordo.
Tots els llibres tenen el seu moment
i ens transporten a un estat de la nostra vida.
Sempre he associat els llibres que he llegit
a moments molt concrets de la meva existència.

Quan penso en Anna Frank penso en tots vosaltres.

Anna Frank és el primer llibre que hem llegit.

Un dia us vaig dir...
la primera vegada de totes les coses que hem viscut, no s'oblida mai.
El primer dia d'escola,
el primer petó,
el primer dia de feina,
el primer dia del grup de lectura...

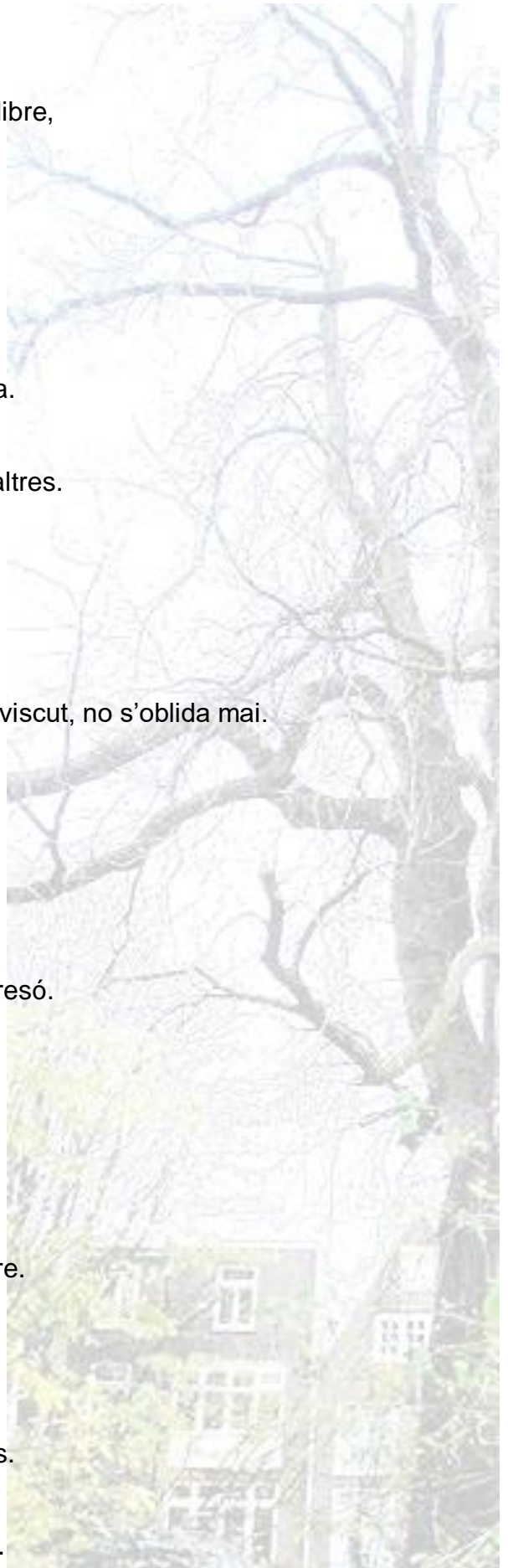
A mi, Anna Frank em portarà el record de la presó.
Anna Frank viu tancada en una presó.

L'Anna busca refugi en el seu diari.
A l'Anna, el seu diari l'ajuda molt.

Jo sempre dic que llegir i escriure ajuden a viure.

Companys,
cada dia que m'acomiedo de vosaltres
penso que potser no ens tornarem a veure més.

Un judici, un canvi de destí, un canvi de centre.

Nosaltres sempre podrem dir
que la lectura ens ha unit.

La lectura ha fet possible
que l'Anna Frank torni a fer sentir la seva veu,
la lectura ha fet possible que prenguem consciència
de totes les víctimes jueves de la Segona Guerra Mundial.

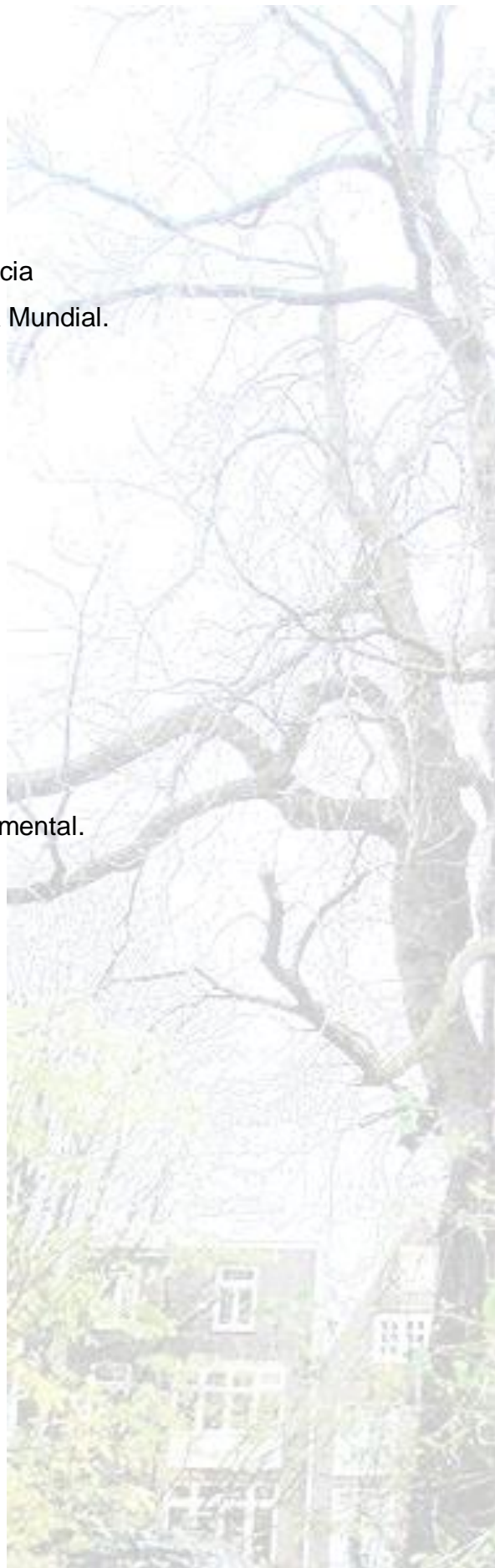
Tots els morts tenen un nom.
Cal passar el full de la història,
però el full no el podem passar en blanc.

A partir d'ara,
quan pensi en les meves primeres vegades,
pensaré en vosaltres.

Passi el que passi,
els vostres noms formen part del meu equipatge mental.
I, és aquí, en la nostra ment,
on hi ha el secret de la felicitat.

Tot això, companys,
gràcies a l'Anna Frank i gràcies als llibres.

Montse Flores Pallarès
Barcelona, 14 de desembre de 2010

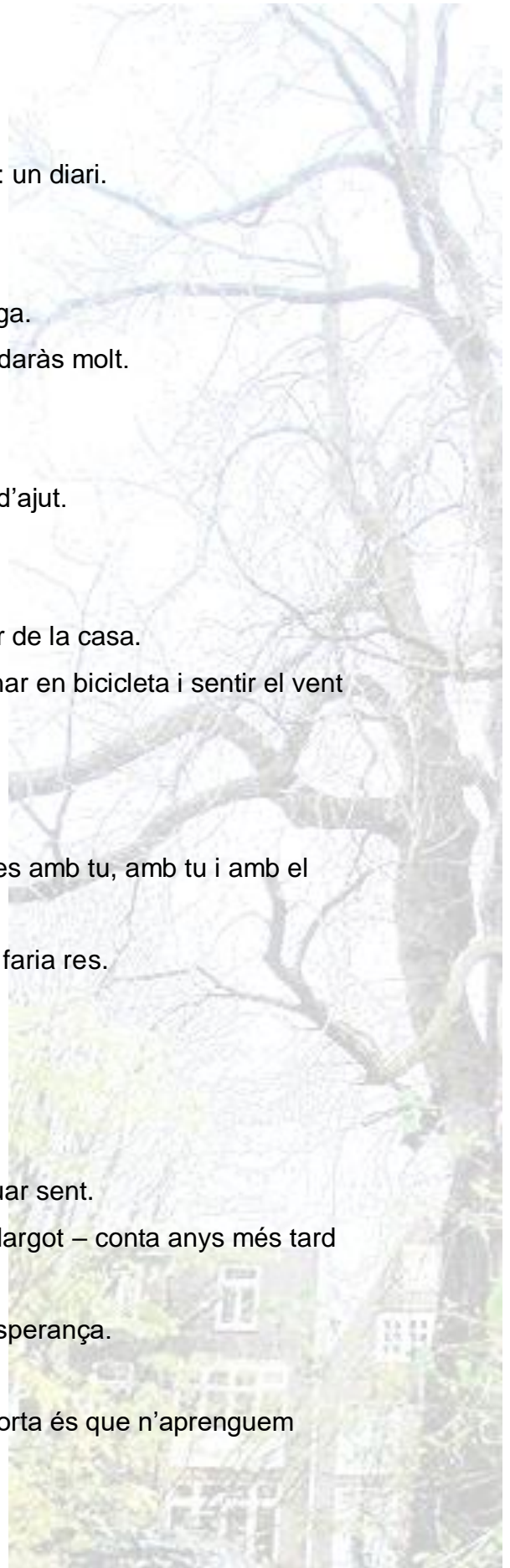
Per pensar...

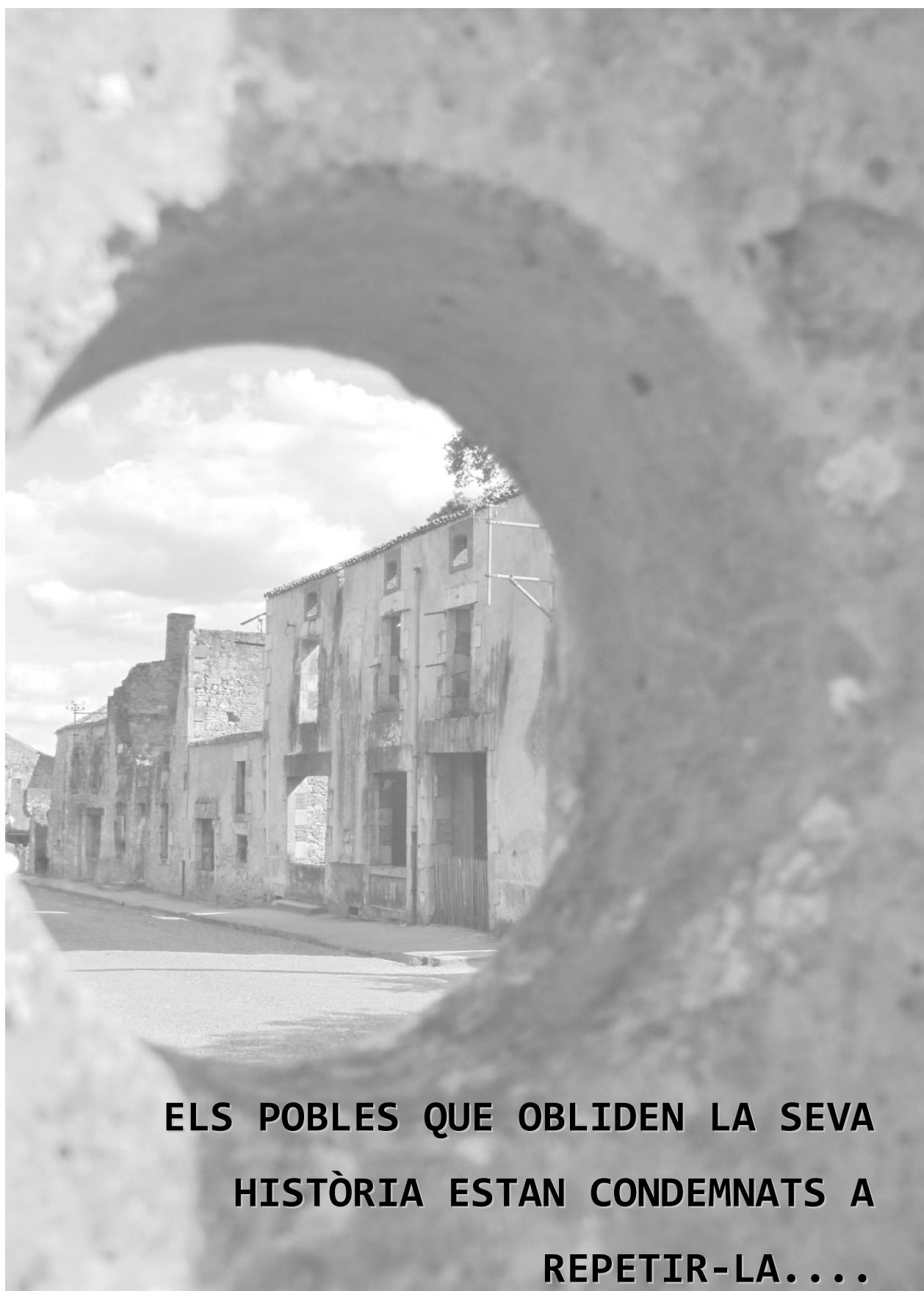
**... recull de frases de la pel·lícula i
del llibre**

1. M'importen més els records que els vestits.
1. No poder sortir m'angoixa molt.
2. En aquesta casa, coneixem tots els nostres secrets.
3. Tot i així, la vida continua, i això és el que em sembla més estrany.
4. Et deixo un llibre i així podràs omplir el teu temps...
5. Espero que aquest llibre et faci companyia.
6. Aquí dins portem molts mesos però tenim esperança, cal tenir-ne.
7. Aquí dins tinc tot el temps del món per dedicar-vos a vosaltres.
8. No puc creure en Déu, ell no ha fet res per nosaltres.
9. El primer petó... que important és tenir records...
10. Gràcies!
11. A la casa el dia és gris i a l'exterior fa un dia preciós.
12. Aquesta casa és la meva presó.
13. Si la mare del Peter llegís no diria tantes bestieses...
14. M'encantaria ser rossa...
15. Som aquí dins tancats i poca cosa ens diem...
16. Per a mi és molt important escriure. Trobo consol en aquesta situació.
17. T'estimo més que a res en el món.
18. No deixis mai d'estudiar. Jo ho escric i estudio per sobreviure.
19. El que m'està passant és meravellós; no només en l'aspecte físic sinó també pel que passa en el meu interior. Vull tocar el meu cos.
20. Ningú m'entén però m'és igual, ni jo mateixa m'entenc però m'és igual.
21. Tens por? Amb tu al costat, no.
22. Hem perdut tot el contacte amb la realitat. Ja no tenim ràdio.
23. No hem de caure en la desesperació.
24. Que nobles i valenta és la gent que ens ajuda!
25. Què té de dolent amagar una ràdio si hi ha gent que amaga jueus!
26. Sé que puc escriure. Sóc la crítica més dura de mi mateixa. Quan escric, la meva tristesa desapareix.
27. Sento la meravella de la naturalesa i la bondat de la gent que m'ajuda.
28. No vull viure en l'oblit, vull viure per sempre.
29. Això és tot el que tenim? Aquest amagatall? No, tenim la vida!
30. L'espera m'està matant...
31. És difícil viure en aquest món tan boig.

32. I, tot i així, sento que tot està canviant...
33. Molta sort!
34. Aquí estem fora de perill, aquí som lliures.
35. És el regal més bonic que he rebut aquest dia: un diari.
36. Es convertirà en el diari més famós del món.
37. Però, la vida continua.
38. Aquest diari ha de ser com la meva millor amiga.
39. Espero que t'ho podré explicar tot: i que m'ajudaràs molt.
40. La vida dels refugiats és avorrida.
41. Quan arriben llibres nous és una festa.
42. Quan està enyorada o trista, el diari li serveix d'ajut.
43. Si no escric, m'ofegaria.
44. Estan disposats a ajudar a una altra persona.
45. Somien el primer que farien si poguessin sortir de la casa.
46. Vull riure fins que em faci mal la panxa, vull anar en bicicleta i sentir el vent a la cara. Vull ballar, xiular, em vull sentir jove.
47. Tinc una sensació agradable dintre meu.
48. Mentre hi hagi natura no puc estar trista.
49. Només puc ser jo mateixa quan sóc a les golfes amb tu, amb tu i amb el meu diari, és clar.
50. Si totes les dones fossin com tu, Anna, no em faria res.
51. No sé res però suposo moltes coses.
52. Els homes no són gaire complicats de baix...
53. Ho puc fer, això.
54. Miraré de ser una persona millor.
55. Sempre serem jueus i també ho volem continuar sent.
56. No podré oblidar mai la mirada als ulls de la Margot – conta anys més tard el pare.
57. Amb tot, la Margot i l'Anna no volen perdre l'esperança.
58. S'estimen més oblidar-se de tot.
59. El que ha passat, ha passat –deia- el que importa és que n'aprenuem alguna cosa.

**ELS POBLES QUE OBLIDEN LA SEVA
HISTÒRIA ESTAN CONDEMNATS A
REPETIR-LA....**

Anna Frank.

La seva vida

Guia didàctica. Primera sessió

Grup de Lectura Fàcil de la presó Model
Llibre: Anna Frank. La seva vida (La Mar de Fàcil)
Dinamitzadors: Montse Flores i Xavier Vives
Sessió: primera sessió. 1 hora

Activitats d'escalfament

1. Presentació dels conductors del club de lectura: Nom, perquè hem decidit participar en aquesta experiència...
2. Presentació dels interns: roda de noms
3. Presentació del tipus de format dels llibres triats per a les sessions: breu pinzellada principis de la lectura fàcil: comprensió ràpida; lectura àgil, principi de democràcia lectora, orígens...
4. Objectius de l'activitat: lectura com a espai de reflexió, expressió, gaudi lector...
5. Justificar la tria del llibre: situacions reals i que ens permeten posar-nos en la pell de l'altre.
6. Pautar entre tots la dinàmica de treball: lectura individual dels interns en veu alta; lectura per part dels voluntaris en veu alta; pauses per comentar vocabulari que no s'entén; pauses per comentar una expressió que ens suggereixi una opinió...
7. Conscienciar en els interns la necessitat de trobar en el fet de llegir un espai de coneixement personal, d'evasió, aprendre a comunicar-nos amb altres persones, a prendre contacte amb realitats diverses i assumir la pròpia expressió com a modalitat fonamental d'obertura als altres.

Objectius

- Fomentar l'hàbit de la lectura
- Conèixer el context polític i social de l'època en què va transcorre el diari d'Anna Frank
- Conèixer diversos aspectes de la Segona Guerra Mundial (treball transversal amb l'equip docent del centre penitenciari)
- Mostrar interès pels valors humans que proposa la lectura
- Fomentar el diàleg a partir dels temes treballats en la lectura

Proposta didàctica

1. Llegir un fragment de la contraportada del llibre a fi de situar la història.

Fragment per ser llegit als interns:

L'Anna té por que a descobreixin.
Té por que la matin a trets.
A la nit, l'Anna també té por.
De les tempestes, dels trets i dels avions.
Si pot, va al llit del seu pare.
"Això sona infantil", escriu al diari.
"Però ja ho voldria veure si et passés a tu
Molt sovint no pots sentir
ni les teves pròpies paraules."

2. Situar el gènere literari: diari

Fragment per explicar als interns

Diari és un adjectiu que el diccionari de l'IEC defineix així: "que correspon a cada dia", "que es produeix o surt cada dia, quotidià. Si l'adjectiu diari l'usem com a nom, el diccionari el defineix com a "llibre, registre, on s'apunten cada dia els fets esdevinguts, tot allò que ens passa..."

3. Comentar el fet que ha provocat l'escriptura d'aquest llibre i situar, breument, el context històric.

Fragment per explicar als interns

Relat escrit entre 1942 i 1944, en plena 2a guerra mundial.

En el segle XIX els jueus tenien els mateixos drets que qualsevol altra persona. Però fou llavors que van sorgir diverses publicacions antisemites i algunes veus van criticar les decisions dels governs europeus d'equiparar els jueus amb la resta de ciutadans. Se'ls acusava, si eren pobres, de paràsits i bruts; si eren rics, d'usurers. D'aquí l'expressió "ets un jueu".

En el segle XX, el nazisme va adoptar el pensament antisemita del segle XIX. Hitler defensarà una teoria basada en l'antisemitisme del segle XIX que suposava la superioritat de la "raça ària". Hitler diu que els jueus són uns paràsits dels quals cal desfer-se i que Alemanya s'ha de purificar dels jueus.

Acabada la 2a guerra mundial i eliminat el nazisme, els jueus van ser restablerts amb tots els seus drets. L'any 1948 es constituïa oficialment l'estat d'Israel, on emigraren molts jueus de tot el món.

4. Presentar la protagonista (breu pinzellada)

Llegir el text de la contraportada:

Fragment per ser llegit als interns:

Anna Frank és potser la nena més coneguda del món, gràcies al seu diari. L'Anna Frank era jueva. En esclatar la 2a guerra mundial, ella i la seva família es van haver de refugiar a Amsterdam. Durant més de dos anys van viure amagats a la casa del darrere, en l'edifici on el seu pare hi tenia el negoci.

Anna Frank ens explica, en el seu diari, com era la seva vida abans d'amagar-se i la seva vida després de la detenció.

Coneixerem com s'enamora la primera vegada, la por, el calvari de viure al camp de concentració. L'Anna va morir als 15 anys.

5. Llegir un text breu del noi de qui es va enamorar l'Anna. El text ens pot anar molt bé per fer-nos una idea més real de la protagonista.

Fragment per explicar als interns

Hello, que avui té 80 anys, va ser arrestat per ser jueu, però va fugir i va sobreviure a la 2a guerra mundial en un amagatall a Bèlgica. Es va casar i va tenir dos fills. Viu des de 1947 als EUA. Es va assabentar de la mort de l'Anna quan el diari va sortir publicat gràcies a la iniciativa del seu pare, el qual sempre ha dit: AQUEST DIARI HA DE SER UNA EINA PER ACONSEGUIR LA PAU AL MÓN

Fragment per ser llegit als interns:

La primera paraula que sempre em ve a la memòria quan penso en l'Anna és "expressiva". Era molt expressiva per l'edat que tenia, molt més que les altres noies. Era molt atractiva i li agradava riure i fer riure els altres. Era simpàtica i molt espavilada. Feia unes imitacions subtils d'altres persones. En el record sempre la veig asseguda en una gran butaca amb les mans sota la barbata i mirant directament la persona que estigués al seu davant. Tenia un posat molt "coqueto", malgrat jo no ho veia aleshores... Suposo que n'estava enamorat.

6. Pràctica oral:

6.1. Roda de paraules per expressar la sensació que els ha provocat la descripció del sentiment que sent el Hello.

6.2. Intervencions espontànies dels interns per explicar la sensació que van tenir la primera vegada de la persona de qui es van enamorar.

7. Llegir el primer capítol:

ANNA

El 12 de juny de 1929 neix una nena a Alemanya.

És una nena feliç.

Té un pare i una mare que l'estimen.

Té una germana que l'adora.

Viu en una ciutat bonica: Frankfurt am Main.

Moltes persones de la seva família també hi viuen.

Tots vénen a veure la petita.

I tots la troben tan bonica.

A la nena li posen el nom d'Anna.
Annalisa Maria Frank és un nom molt corrent.
En aquest moment ningú no sap
que la seva vida serà molt curta.
Ningú no sap que no farà més de 15 anys.
Ningú no sap que serà famosa a tot el món.
Però això és el que succeirà.

La petita Anna és un bebè preciós
i, quan es fa gran, una nena preciosa.
És molt diferent de la seva germana, la Margot,
que té tres anys més.
La Margot és tranquil·la i fa el que vol la seva mare.
L'Anna no.
L'Anna parla molt i fa moltes preguntes.

**8. Activitat final de reflexió: valoració entre tots (què hem après,
què ens ha aportat la sessió, ens hem sentit a gust...)**

Diari d'Anna Frank

Fes un resum dels dies que has llegit:

Dia:.....

Dia:.....

Escriu en forma de diari què vas fer ahir.

El Còmic d'Anna Frank

Pel·lícules sobre l'holocaust jueu

<http://generes-premsa.blogia.com/2005/051002-pel-licules-sobre-l-holocaust-jueu.php>

Grup de Lectura Fàcil de la presó Model
Llibre: Anna Frank. La seva vida (La Mar de Fàcil)
Dinamitzadors: Montse Flores i Xavier Vives

La vida es bella

Fitxa tècnica:

- Director: Roberto Benigni.
- Productor: Elda Ferri i Gianluigi Braschi.
- Cap de producció: Mario Cotone.
- Guió: Vincenzo Cerami i Roberto Benigni.
- Música: Nicola Piovani.
- Muntatge: Simona Paggi.
- Disseny de vestuari: Danilo Donati.
- Direcció fotogràfica: Tonino Delli Colli.
- Intèrprets: Roberto Benigni, Nicoletta Braschi, Giorgio Cantarini.

Argument:

Aquesta pel·lícula és una faula que escenifica el poder de la imaginació amb la crua realitat que es va viure a Europa durant la Segona Guerra Mundial.

Des d'un principi, Benigni va escollir explicar la història com si es tractés d'un conte, ja que volia allunyar-se de les recreacions històriques de la Itàlia feixista, tot i que va voler plasmar les experiències reals d'aquells qui van viure situacions semblants a la dels personatges que apareixen a la pel·lícula i va procurar ser el màxim respectuós possible amb la història.

Combina la sàtira, la comèdia, la crítica social i, alhora, la pel·lícula té un cert aire surrealista, la qual cosa la converteix en una sentimental història d'amor. Però, de fet, aquesta història d'amor constitueix la primera mitja hora de la pel·lícula, ja que després la història fa un gir inesperat, de la mateixa manera que van experimentar les vides dels jueus que van creure que podien viure segurs a la Itàlia de Mussolini.

La història comença l'any 1939, a la ciutat d'Arezzo, a la Toscana, quan a Itàlia ja comença a sorgir el feixisme i l'antisemitisme.

El seu protagonista és Guido, un home jueu i innocent amb un somni: aconseguir ser el propietari d'una tenda de llibres. Juntament amb el seu bon amic, Ferruccio, decideixen anar a buscar la riquesa i l'amor, sense ni tan sols adonar-se de l'augment del sentiment antisemita i sense voler apreciar l'arribada del feixisme.

Guido s'enamora de Dora, una professora de l'escola local. Desafortunadament, Dora és la promesa d'un oficial feixista, però aquest fet no impedeix a Guido l'oportunitat de seduir-la.

Uns anys més tard, Guido i Dora es casen i tenen un fill, Giosue. A més a més, Guido ha aconseguit ser el propietari d'una tenda de llibres, però la política feixista no els permet gaudir de la seva felicitat, ja que Guido i el seu fill són enviats a un camp de concentració, tres mesos abans que acabés la guerra, i Dora, per amor, decideix acompanyar-los i puja al comboi que els portarà al camp d'extermini.

Al Lager, Guido fa els possibles perquè el seu fill cregui que allò és un joc i utilitza la seva imaginació per salvar la vida del seu fill. Vol protegir-lo dels horrors que tenen just davant seu, amagant-li la seva por i el seu cansament, i conservant l'humor, tot i que estan envoltats d'unes circumstàncies inhumanes i inimaginables. Sense importar-li les conseqüències ni el preu que li pot costar la seva imprudència, Guido vol que el seu fill continuï pensant que la vida és meravellosa.

Aquest aspecte de prendre's el genocidi nazi com un joc, és un dels punts dels quals Primo Levi ja s'havia referit a Si això és un home, ja que va descriure com era el matinar al camp, quan tots els presoners estaven nus i immobilitzats i va preguntar-se què passaria si tot allò que contemplava fos una broma pesada, ja que creia que aquells aconteixements no podien ser pas reals perquè eren massa cruels i, certament, increïbles.

Finalment, però, Guido és afusellat pels nazis i Dora i el seu fill aconsegueixen sortir vius del camp de la mort.

Premis:

Aquesta pel·lícula ha tingut una crítica molt positiva. Alguns la consideren una obra mestra, altres opinen que és convincent i molt emotiva, han arribat a dir que és una pel·lícula apassionant on la comèdia es converteix en valentia i, fins i tot, han afirmat que és la millor pel·lícula estrangera que mai s'ha vist en la història del cinema.

La vida es bella ha estat premiada amb tres Oscar, per millor pel·lícula estrangera, millor actor i millor banda sonora original. Ha obtingut quaranta premis internacionals, incloent: millor pel·lícula, millor actor, Premi del Cine Europeu, Gran Premi Especial del Jurat de Cannes, Premi del Públic, Premi de l'Experiència Jueva, Premi Especial de Cinematografia, etc.

Així doncs, ha estat una de les pel·lícules de major èxit dels últims anys, ja que ens ha ensenyat a veure que, malgrat totes les desgràcies possibles, la vida pot continuar sent fantàstica.

El pianista

Fitxa tècnica:

- Títol original: The pianist.
- Nacionalitat: França, Bretanya, Alemanya i Polònia.
- Any: 2002.
- Director: Roman Polanski.
- Guió: Ronald Harwood.
- Fotografia: Pawel Edelr.
- Intèrprets: Adrien Brody, Emilia Fox, Michal Zebrowski.
- Gènere: Drama.
- Duració: 148 minuts.

Argument:

És una pel·lícula basada en la vida real del pianista Wladyslaw Szpilman, on s'explica la supervivència i els patiments d'aquest afamat músic, durant la Segona Guerra Mundial.

L'acció comença l'any 1939, quan l'exèrcit alemany bombardeja Varsòvia sense descans, fins que els seus habitants es rendeixen.

Cadascun dels 360.000 jueus que vivien a la ciutat van ser obligats a portar l'estrella de David al braç, la qual cosa els impedia utilitzar el transport públic o passejar per la vorera.

El següent pas va ser traslladar-los al districte jueu. L'any 1940, vivien al gueto mig milió de persones. Poques setmanes després, cent mil d'aquestes havien mort, víctimes de la violència nazi i de la fam. L'any 1942, més de tres-cents mil jueus van ser deportats al camp d'extermini de Treblinka.

Els supervivents van iniciar una revolta que va acabar amb la mort de 30.000 homes.

Quan l'exèrcit alemany va veure's obligat a abandonar Varsòvia, el gener de 1945, només sobreviuen vint jueus. Un d'ells va ser Wladyslaw Szpilman.

Wladyslaw Szpilman és un cèlebre compositor i pianista polonès d'ordre jueu de vint-i-vuit anys, el qual es sorprèn per l'atac de l'artilleria nazi mentre interpreta en directe Nocturno en Do menor, de Chopin, a la ràdio estatal polonesa.

A partir d'aquell moment, Szpilman comença una amarga odissea en solitari per tota Varsòvia i és testimoni de la terrible ocupació nazi.

El seu prestigi com a músic el salva de la deportació al camp de concentració, i es veu obligat a viure al cor del destrossat gueto de Varsòvia, on lluitarà per mantenir-se viu, suportant tot tipus de patiments i veient-se separat de la seva família i d'aquells que més s'estima.

Amb el temps i amb l'ajuda de la gent de la resistència i de coneguts seus d'abans de la guerra, aconsegueix escapar del gueto i s'amaga a les ruïnes

de la capital. Sense menjar i amb silenci, veu com la ciutat es va transformant.

En un dels dies finals de la guerra, Szpilman arriba a una casa mig destrossada on troba un piano. Allà, un oficial nazi, Wilm Hosenfeld, el descobreix, però a l'escoltar la música que toca, queda tan meravellat que decideix perdonar-li la vida i, de fet, l'ajuda a sobreviure, donant-li refugi i menjar.

Així doncs, el seu talent musical li havia tornat a salvar la vida.

Just sis anys després, el pianista va tornar a interpretar Nocturno en Do menor, coincidint amb l'alliberació soviètica.

La pel·lícula és un homenatge al poder de la música, al desig de viure i al coratge que desafía el mal.

Premis:

El pianista va ser una pel·lícula que va rebre diverses nominacions i va ser la guanyadora de tres premis molt importants.

Va estar nominada als Oscar com a millor pel·lícula, millor fotografia, millor disseny de vestuari i millor muntatge, i va ser la guanyadora de tres Oscar, amb la categoria de millor director (Roman Polanski), millor actor protagonista (Adrien Brody) i millor guió adaptat.

Molts crítics han considerat que és una pel·lícula que es mereixia l'Oscar per la millor fotografia, ja que té escenes d'una gran qualitat i, sobretot, els crítics acostumen a destacar una imatge on s'observa el protagonista d'esquena, caminant enmig d'un dels carrers de Varsòvia, amb els edificis completament derruïts, a banda i banda de la figura del pianista.

La llista de Schindler

Fitxa tècnica:

- Director: Steven Spielberg.
- Any: 1993.
- Duració: 187 minuts.
- Guió: Steven Zaillian.
- Música original: John Williams.
- Fotografia: Janusz Kaminski.
- Muntatge: Michael Kahn Ace.
- Direcció artística: Allan Starski.
- Intèrprets: Liam Neeson, Ben Kingsley i Ralph Fiennes.

Argument:

Aquesta pel·lícula fou rodada amb la intenció de mostrar al públic les diferents cares de la Segona Guerra Mundial.

El film es centra en la figura d'un important empresari alemany, anomenat Oscar Schindler, el qual és el propietari d'una fàbrica. Malgrat que ell es declara nazi i està sempre envoltat d'importants càrrecs alemanys i de les SS, uns centenars dels seus treballadors són jueus.

A mesura que l'holocaust va prenent força i les represàlies contra els jueus són cada vegada més estrictes i menys suportables, Schindler s'adona del terrible i injust genocidi nazi.

D'aquesta manera, Schindler manté una actitud de caràcter nazi davant del alemanys però, d'altra banda, arrossega un fort patiment quan observa les terribles maneres amb les quals són tractats tots els jueus.

Finalment, Schindler pren la decisió d'ajudar el major nombre de jueus possible, contractant-los a la seva fàbrica, tot garantint-los una vida relativament suportable. Així doncs, la conducta que pren el general Schindler és digna dels més grans herois de la humanitat i la seva solidaritat envers el poble jueu se li va agrair molt, ja que va aconseguir salvar centenars de vides.

Premis:

Sens dubte, La llista de Schindler és una de les pel·lícula que millor retrata l'experiència de l'holocaust nazi i per això és la guanyadora de set Oscars.

Cal recordar que és una de les pel·lícula més colpidores que s'han fet sobre l'holocaust i, gràcies a la seva filmació en blanc i negre, ens podem fer una idea més ajustada de l'aire que es respirava a Alemanya durant els anys de la Segona Guerra Mundial.

També cal esmentar que és una pel·lícula basada en fets reals i, encara avui, tots els supervivents que encara viuen i els fills i néts d'aquells que ja han mort van a visitar la tomba del general Schindler, ja que ell va ser capaç de neutralitzar-los el genocidi i, de fet, els va salvar la vida, jugant-se a canvi la seva pròpia.

La zona grisa

Fitxa tècnica:

- Escrita i dirigida: Tim Blake Nelson.
- Intèrprets: David Arquette, Velizar Biner, David Chandler; Steve Busemi...
- Basada en la novel·la: Auschwitz: Experimentos médicos del Dr. Miklos Nyiszli.
- Fotografia: Russell Lee Fine.
- Música: Jeff Danna.
- Muntatge: Tim Blake Nelson i Michelle Buticheli.
- Vestuari: Marina Draghici.
- Títol original: The gray Zone.

Argument:

Aquesta pel·lícula es basa en un dels aspectes més esgarrifants dels camps de concentració: els sonderkommandos. Presenta unes escenes realment terribles i mostra la cara més dèbil de l'home oprimat al Lager. Els sonderkommandos eren els jueus que dirigien la resta dels presos jueus a les cambres de gas i, posteriorment, havien de transportar els cadàvers als crematoris.

Aquesta tasca tan dura es feia a canvi d'aconseguir uns certs privilegis a dins del camp, tot i que els integrants d'aquests escamots especials sabien que els sonderkommandos eren exterminats als quatre mesos, ja que constituïen l'autèntic testimoni del genocidi.

La pel·lícula està basada, en gran part, a partir d'un testimoni presencial, el Dr. Miklos Nyiszli, jueu hongarès que va col·laborar amb un component de les SS per dur a terme els diversos experiments mèdics que es realitzaven al camp. Aquest aspecte provoca que la pel·lícula adopti un grau més alt de realisme, la qual cosa es tradueix en la brutalitat i en la duresa de les escenes. Aquest últim aspecte ha estat molt criticat pel públic, ja que són imatges que afecten la sensibilitat de les persones. Però la veritat és que només una persona que ha estat en un camp d'extermini pot valorar si la pel·lícula aconsegueix reflectir el turment d'haver viscut en un d'aquests camps.

Així doncs, la pel·lícula se centra en el comportament d'aquests individus que pertanyien a la zona grisa i podem veure quin era el procés de selecció i d'extermini del camp de concentració d'Auschwitz.

Per altra banda, també se'ns representa l'intent de rebel·lió que va dur a terme un dels escamots especials. Malgrat totes les operacions clandestines que van realitzar i tots els esforços que van haver de fer per no ser descoberts, la revolta va ser un fracàs i van ser assassinats tots els rebels. Pel contrari, només van resultar morts tres dels centenars de nazis que van oposar-se a l'intent de revolta.

Tal i com ens informava Primo Levi a Els enfonsats i els salvats, podem veure com els sonderkommandos estaven completament aïllats de la resta de presoners del camp, ja que els nazis volien impedir que es pogués filtrar qualsevol tipus d'informació de l'extermini jueu a la resta del camp. És una pel·lícula que ens ofereix les imatges de les narracions de Primo Levi, ja que se'ns mostren escenes de les cambres de gas, dels crematoris, dels barracons, i dels mateixos opressors i oprimits.

Com a punt final, es podria afegir que és una de les pel·lícules més bones que s'han fet respecte a la zona grisa i molts crítics han considerat que es tracta d'una de les pel·lícules més dures, però alhora que més bé reflecteix el genocidi nazi, dels últims anys.

És per aquest motiu que va rebre diverses nominacions, tot i que no va arribar a aconseguir cap d'aquests premis.

La solució final

Fitxa tècnica:

- Títol original: Conspiracy.
- Nacionalitat: Gran Bretanya i E.U.A.
- Director: Frank Pierson.
- Intèrprets: Stanley Tucci, Kenneth Branagh i Colin Firth.
- Any: 2001.
- Duració: 91 minuts.
- Gènere: Drama.
- Productor: Nick Gillott.
- Guionista: Loring Mandel.
- Música: Stephen James Tylor i Joseph Vitarelli
- Fotografia: Stephen Goldblatt.

Argument:

El 20 de juny de 1942, líders del partit nazi i oficials del govern alemany van mantenir una reunió secreta a les afores de Berlín per planificar l'anomenada "solució final" per al problema dels jueus.

L'objectiu d'aquesta trobada era buscar una solució imminent i eficaç per eliminar els jueus que residien als diversos guetos de l'Alemanya i de la Itàlia feixista, durant la Segona Guerra Mundial.

Aquesta pel·lícula és una recreació històrica de la Conferència de Wannsee, presidida per Reinhard Heydrich, general de les SS i màxim responsable de la seguretat del Tercer Reich, el qual proposa, per primera vegada, la possible aplicació d'unes cambres de gas capaces d'exterminar centenars de persones alhora i en aquesta trobada se sent parlar, també per primera vegada, dels crematoris i dels camps de concentració.

De fet, és en aquesta mateixa reunió on es fonamenten i s'especifiquen les característiques i els límits del camp d'extermini més gran de tots els temps: Auschwitz.

Així doncs, en aquesta reunió es va decidir l'extermini de sis milions de persones, la qual cosa va donar lloc a l'holocaust.

Premis:

La solució final va estar nominada pel Globo de Oro l'any 2002 per la millor pel·lícula i per la millor interpretació. Malgrat tot, no va aconseguir el premi en aquestes dues categories.